

Finanzgerichts München zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Jak należy interpretować pojęcie „suma wydatków”, o którym mowa w art. 11 A ust. 1 lit. c) dyrektywy 77/388/EWG (¹)? Czy pojęcie to obejmuje wydatki poniesione w związku z używaniem na cele prywatne mieszkania znajdującego się w budynku należącym w całości do przedsiębiorstwa (poza wydatkami na bieżące utrzymanie) oraz przewidziany przez obowiązujące przepisy krajowe roczny odpis z tytułu amortyzacji budynku oraz/lub obliczoną w oparciu o obowiązujące przepisy krajowe, w okresie przeznaczonym na dokonanie korekty odliczenia od podatku, roczną część kosztów nabycia i wytworzenia, które uprawniały do odliczenia podatku VAT?

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Köln z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Herbert Schwarz i Marga Gootjes-Schwarz przeciwko Finanzamt Bergisch Gladbach

(Sprawa C-76/05)

(2005/C 93/27)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 16 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Köln z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Herbert Schwarz i Marga Gootjes-Schwarz przeciwko Finanzamt Bergisch Gladbach.

Finanzgericht Köln zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy jest niezgodne z art. 8a (po zmianach art.18 WE; ogólna swoboda przepływu), art. 48 (po zmianach art. 39 WE; swoboda przepływu pracowników), art. 52 (po zmianach art. 43 WE; swoboda przedsiębiorczości) wzgl. art. 59 (po zmianach art. 49 WE; swoboda świadczenia usług) Traktatu WE, że na podstawie § 10 ust. 1 pkt 9 Einkommensteuergesetz (niemiecka ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych), w wersji obowiązującej w latach 1998 i 1999, opłaty za naukę w niektórych niemieckich szkołach podlegają odliczeniu, jako wydatki specjalne, od kwoty podatku dochodowego, natomiast już nie podlegają takiemu odliczeniu opłaty za naukę w szkołach na pozostałym obszarze Wspólnoty?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Livorno z dnia 19 stycznia 2005 r. w sprawie Gentilini Umberto przeciwko Dal Colle Industria Dolciaria SpA

(Sprawa C-78/05)

(2005/C 93/28)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Livorno z dnia 19 stycznia 2005 r. w sprawie Gentilini Umberto przeciwko Dal Colle Industria Dolciaria SpA.

Tribunale di Livorno zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) czy w świetle brzmienia art. 17 dyrektywy Rady 86/653/EWG (¹) z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek, wykładni następującego po nim art. 19 należy dokonywać w ten sposób, że krajowy przepis transponujący dyrektywę może stanowić, iż należne przedstawicielowi handlowemu świadczenie wyrównawcze będzie wypłacane na podstawie układu zbiorowego wiążącego strony, które go podpisały, bez względu na wystąpienie przesłanek wskazanych w dwóch tiret art. 17 ust. 2 lit. a) oraz by jego wysokość była ustalana według kryteriów wskazanych w układzie zbiorowym a nie kryteriów wynikających z dyrektywy, wskutek czego w wielu przypadkach świadczenie takie musiałoby zostać wypłacone w znacznie niższym wymiarze niż maksymalny wymiar przewidziany w dyrektywie;
- b) czy ustalenie wymiaru świadczenia wyrównawczego powinno zostać przeprowadzone w sposób analityczny, za pomocą oszacowania kolejnych wynagrodzeń, które przedstawiciel handlowy mógłby otrzymać w latach następujących po rozwiązaniu umowy w związku z pozyskaniem przez niego nowych klientów lub znacznym zwiększeniem obrotów handlowych w stosunkach z istniejącymi klientami, przy uwzględnieniu kryterium słuszności wyłącznie dla dokonania korekt kwoty, czy też dopuszczalne są inne sposoby ustalania wymiaru świadczenia wyrównawczego, w szczególności metody syntetyczne, które w większym stopniu uwzględniają kryterium słuszności.

(¹) Dz.U. L 382 z 31.12.1986, str. 17